

MANI GAIDA, ESMU VAJADZĪGA

AMĒLIJA

Jau skolas laikā sāku nodarboties ar rokdarbiem. Mēģināju veidot daudz ko. Vienu brīdi strādāju pat šūšanas darbnīcā, gatavoju brošiņas. Tas bija vēl pirms nokļuvu „Gaismas starā”. Te esmu jau astoņus gadus. Protams, sākumā, kamēr ar visiem iepazīnos, nejutos tik droši kā tagad. Galu galā pat tas, lai atcerētos visiem vārdus, prasa laiku, ja ap tevi ir divdesmit pieci cilvēki. Visi pamazām jāiepazīst, jāuzzina, kas viņus interesē. Divus gadus te dienas centrā strādāju subsidētu darbu – vadīju pulciņu. Sākumā tas bija saistīts ar mālu un pēc tam pievērsāmies rokdarbiem. Taču arī tagad, kad oficiālu darbu nestrādāju, katru dienu patiesībā strādāju – palīdzu meitenēm radīt rotaļlietas, parādu, pastāstu. Dažādus rokdarbus esmu mēģinājusi, bet te pievērsos galvenokārt tamborētu rotaļlietu darināšanai. Ar saviem darbiem piedalos visos „Gaismas stara” tirdziņos.

Varu adīt arī zeķes, bet zinot, ka ļoti daudzas vecmāmiņas tās ada un pārdod tirgū, saprotu, ka tam nebūs tik liels pieprasījums. Neesmu tāda meistare, lai uzadītu zeķes, kas pārspēs visas vecmāmiņu adītās, tāpēc tirdziņiem praktisku apsvērumu vadīta gatavoju rotaļlietas.

Idejas dažādiem darbiem, protams, visvieglāk ir atrast internetā, tur ir ļoti daudz rokdarbu. Vieglāk izveidot rotaļlietu pēc shēmas, bet varu strādāt arī pēc fotogrāfijas. Tamborēšanai gan ir tāda īpatnība, ka meistara darbu nevari pilnībā atkārtot. Pat, ja taisi pēc vienas un tās pašas shēmas. Cits diegs, cits tamborēšanas paņēmiens un tā tālāk. Dažkārt man idejas rodas negaidītos veidos. Piemēram, biju veikalā, atvēru žurnālu, tur attēlots no kartona taisīts modinātājs un uzreiz ienāca prātā ideja tādu uztamborēt. Un, jā, es to izdarīju!

Kopš bērnības gribēju kļūt par sākumskolas skolotāju, taču mans bērnības sapnis nepiepildījās. Nesanāca, jo tolaik, lai kļūtu par skolotāju, bija jābūt muzikālajai dzirdei. Man tās nebija. Diemžēl.

Iestājeksāmenos man lūdza nodziedāt vai nospēlēt uz klavierēm piedāvāto melodiju. Nevarēju to izdarīt. Gribētu „Gaismas starā” vai kādā citā vietā vadīt nodarbības pieaugušajiem vai bērniem. Kad te beidzās darbs, meklēju līdzīgu vēl kaut kur, bet visur nepieciešama pedagoģiskā izglītība.

Ļoti žēl par to, ka nekļuvu par skolotāju. Un mazliet skumji, ka man nav augstākās izglītības. Man to tiešām gribētos. Varbūt būtu iespējams atkal mēģināt mācīties, bet šobrīd mani biedē ilgstošas mācības latviešu valodā. Runāju latviski, bet apgūt profesiju latviešu valodā... vēl nejūtos tik droša. Mēģināju mācīties arī datordizainu, bet sapratu, ka tā nav īsti mana lieta.

Saslimu, kad man bija 22 gadi. **Veselību vajag novērtēt. Redzu, ka daudzi veseli cilvēki tik ļoti aktīvi bojā savu veselību.** Un vēl nevajag uz vēlāku laiku atlikt būtiskas lietas.

Dažkārt arī man uznāk skumjas domas, tās man palīdz atvairīt apziņa, ka mani gaida darbi, kas jāizdara, pienākumi, kas jāizpilda. Tas ne vienmēr ir viegli, ne vienmēr patīkami, dažkārt tas sasprindzina nervus, bet tas ir tā vērts. Saņemos, ceļos, eju un daru. Apziņa, ka mani gaida, man palīdz.

Un, lūdzu, novērtējiet savus vecākus. Man ir laba mamma, viņa ir cilvēks, kas mani mājās gaida. Kāds varbūt ir ļoti neatkarīgs, bet man svarīgi, ka mani mājās gaida. Ir ar ko aprunāties. Protams, man kā visiem cilvēkiem gribas arī pašai savu ģimeni.

Man ļoti patīk mūzika gan estrādes dziesmas, gan romances. Īpaši ar man mīļākā dzejnieka Ļermontova vārdiem. Taču vairāk par visu šajā dzīvē mani iepriecina tas, ka tuvi cilvēki mani labi saprot un esmu viņiem vajadzīga. Un vispār, kad esmu vajadzīga cilvēkiem. Tas mani ļoti iepriecina un iedvesmo.